Doctorul Mititelu
MEDICUL ANIMALELOR

TRADUCERE DUPĂ ORIGINALUL ENGLEZ de MOS NAE

20). IN SATUL PESCARULUI CU PĂRUL ROȘU

Incet și cu binișorul, doctorul Mititelu a trezit pe omul care zăcea în peșteră. Dar tocmai în clipa aceea, chibritrul s'a stins din nou, iar omul și-a închipuit că doctorul este piratul Ben Ali, care venise iarăși să-l chinuiască. De aceea, în întuneric, a început să dea cu pumnii în doctor.

Insă, când doctorul Mititelu îi spuse cine este și îi povesti despre nepotul lui, spunându-i că e bine și sănătos pe corabie, omul din peșteră nu mai știa ce să zică și ce să facă de bucurie și fericire. Și-i ceru îndată iertare că îl lovise, deși nu-l lovise așa rău, de oarece, din pricina întunericului, n'a putut să dea pumni așa cum trebue. Apoi, îi dete doctorului să tragă tutun pe nas.

După aceea, povesti cum Balaurul Barbariei, adică Ben Ali, șeful piraților, îl pusese în peștera aceea și-l lăsase acolo, de oarece, n'a vrut să-i promită să intre și el în rândurile piraților, fiindcă pe stânca aceea nu se găsește nici o locuință omenească.

Apoi, îi mai zise: „Patru zile la rând, n'am avut nimic de mâncat și de băut. Am trăit numai trăgând pe nas praf de tutun.

— Ai văzut? zise doctorului Jip, care nu mai putea de bucurie.

Ai văzut că a ieșit întocmai cum am spus eu?"

După aceea, doctorul Mititelu aprinse unul după altul mai multe chibrituri, ca să-și lumineze drumul spre eșirea din peșteră. După ce au ieșit, doctorul a dus repede la corabie pe cel scăpat din peșteră și i-a dat să mănânce.

Insă, când nepoțelul omului și animalele au văzut că doctorul și câinele Jip se înapoiază la corabie cu un bărbat cu părul roșu, au început să aplaude, să strige și să joace de bucurie.

Iar rândunicile, în număr de mai multe mii, au stat să privească și s'au pornit să cânte în cor, voind să arate în felul acesta că și ele sunt mulțumite că a fost găsit unchiul băiatului. Fiindcă erau așa de multe, ciripitul acestor rândunici era atât de puternic, încât marinarii, care erau departe de locul acela, l-au auzit și au crezut că se apropie o furtună groaznică.

„Ascultați ce vijelie suflă dinspre Răsărit", își ziceau unul altuia.

Cât despre Jip, acest câine așa de inteligent, se simțea grozav de mândru de sine însuși, cu toate că își dădea toate silințele să nu se arate că este un îngâmfat. Așa, când rața Dab-Dab se apropie de el și îi zise: „Jip, nici nu-mi închipuiam că ești așa de deștept", Jip clătină din cap și răspunse: „O, n'am făcut cine știe ce. Insă, trebue să se știe că numai unui câine este dat să găsească pe un om. Pentru o treabă ca aceasta păsările nu fac nici doi bani".

După aceea, doctorul Mititelu întrebă pe unchiul băiatului în care parte a țării locuește. Iar după ce omul arătă, doctorul rugă pe rândunici să ducă mai întâiu corabia în partea aceea.

Au ajuns la locul ce le arătase omul, iar acolo au văzut că se află un sat de pescari, la picioarele unui munte stâncos. Unchiul băiatului arătă cu mâna casa în care locuia.

Pe când doctorul, ajutat de animale, aruncă jos în apă ancora corăbiei, mama băețașului (ea era sora omului scăpat din peșteră), veni alergând la țărm, ca să-i întâmpine. Biata femeie râdea și plângea în același timp. Douăzeci de zile la rând, șezuse în vârful unui deal, de unde privea marea și aștepta înapoierea copilului și fratelui său.

De bucurie îmbrățișe și sărută de mai multe ori pe doctorul Mititelu. Râdea, sburda și se roșea la față ca o fetiță de școală. Incercă să-l sărute și pe Jip, însă Jip a luat-o la fugă și s'a dus să se ascundă în corabie.

„Nu-mi place treaba aceasta cu sărutatul, zicea el. Dacă femeia vrea neapărat să sărute pe cineva, n'are decât să sărute pe porcul Gub-Gub".

Insă pescarul scăpat și sora-sa nu vroiau să-i dea doctorului Mititelu voie să plece numaidecât. Il rugară, așa dar, să stea câteva zile la ei. Și așa, doctorul și animalele sale au stat acolo toată ziua de sâmbătă, duminică și o jumătate din ziua de luni.

Iar toți copiii din satul acela de pescari mergeau la țărm și arătând cu degetul spre corabia cu care venise doctorul Mititelu, își ziceau unul altuia mai mult în șoaptă:

„Priviți! aceasta a fost corabie de pirați — corabia lui Ben Ali, piratul cel mai groasnic ce s'a văzut vreodată în cele șapte mări. Bătrânul acesta cu pălăria mare i-a luat Balaurului Barbariei corabia, iar pe el l-a pus să lucreze pământul. Cine și-ar fi putut închipui ca un om bătrân și care arată așa de blând, să poată face o astfel de ispravă?... Și priviți la marile pânze roșii? Nu-i așa, că te sperii de vederea acestei corăbii?!"

In cele două zile și jumătate, cât a stat doctorul Mititelu în satul de pescari, oamenii îl invitau mereu la o cafea, la un ceaiu, la o masă, iar femeile îi trimiteau flori și prăjituri. In fiecare seară tineretul din sat se strângea să-i cânte cântece frumoase sub fereastra odăiei în care locuia.

La urmă doctorul îi chemă pe toți și le zise: „Oameni buni, acum trebuie să plec la drum și să mă înapoez acasă. Ați fost în adevăr foarte drăguți cu mine. N'am să uit niciodată frumoasa primire ce mi-ați făcut. Dar trebue să mă înapoiez acasă, fiindcă am treburi de făcut".

Insă tocmai în momentul în care doctorul se pregătea să-și ia rămas bun, primarul din sat veni, însoțit de o mulțime de locuitori, îmbrăcați cu toții în haine de sărbătoare. Primarul se opri înaintea casei în care locuia doctorul, iar toți ceilalți s'au înșirat în jurul primarului, ca să vadă ce are să se întâmple.

După ce șase flăcăi au sunat din trâmbițe, în semn ca oamenii să se oprească din vorbă, doctorul Mititelu a ieșit din casă, iar primarul a vorbit precum urmează:

„Doctore Mititelu, este pentru mine o mare plăcere să te rog pe domniata, omul care ai curățat mările de Balaurul Barbariei, să primești această dovadă neînsemnată de recunoștiință din partea locuitorilor satului nostru".

Zicând acestea, primarul scoase din buzunar o cutiuță, iar din cutiuță un ceasornic foarte frumos, împodobit cu diamante adevărate. Și dete doctorului Mititelu ceasornicul acesta.

După aceea, primarul scoase iarăși din buzunar un pachet mult mai mare și întrebă: „Unde este câinele?"

Animalele doctorului au pornit să-l caute pe Jip. La urmă rața Dab-Dab l-a găsit în partea cealaltă a satului într'o curte, unde se strânseseră toți câinii din sat, care stăteau în jurul lui Jip, privindu-l plini de respect și admirație.

Când Jip a fost adus lângă doctorul Mititelu, primarul a desfăcut pachetul cel mare, iar înlăuntrul pachetului era o zgardă de câini, făcută din aur masiv. Un strigăt de admirație porni